

„Mit akar ezzel mondani: Rövid idő és már nem láttok engem, ismét rövid idő és viszontláttok engem? És: az Atyához megyek? Nem értjük, mit beszél.”

János evangéliumában Jézus a szenvedéstörténet előtt a tanítványok számára nehezen érthető gondolatokat fogalmaz meg. A Mester már tudja, hogy elérkezett az idő. Bármilyen riasztó és fájdalmas számára, halálával kell hitelesítenie a Teremtő Atyjától megismert világot. Ha nem ezt teszi, ha elfut, elbujdokol, az emberek talán soha nem értik meg az Atya világának törvényeit. Ez a világ Jézus számára tiszta és egyértelmű: nem a halál, hanem az Élet kezdete. Olyan Ország, ahol nem uralkodnak, hanem szolgálnak. Az Atya nem a Seregek Ura, hanem a mindenkit, a bűnös embert is szerető Isten.

De azt is tudja, hogy számunkra, emberek számára a halál riasztó, kétségekkel teli. Már a Jézus korbéli zsidók között sem mindenki hitt a halál utáni életben, a szadduceusok például tagadták a holtak feltámadását. De míg Jézus korában ez ritkaságnak számított, a ma élő emberek között igen gyakori a „hitetlenség” – néptől és vallástól függetlenül. Az evangéliumi részletből kitűnik, hogy Jézus megérzi és megérti tanítványai értetlenkedését. Tudja, hogy a halál, az elválás fájdalmas számunkra. Talán éppen ezért akarta ennyire kihangsúlyozni: a halál, a fájdalom, a szomorúság elkerülhetetlen belépő az Atya Országába.

Próbálom-e erősíteni magamban a hitet?

Milyen az elváláshoz, a halálhoz való hozzáállásom?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest